

som ogsaa var Højremand, den Forfælskelse imellem dem gjort gældende, at han skulde være særlig bekymret over den politiske Konfliktens Udvikling, og at han, hvis han blev valgt til Folketinget, vilde gøre sit mest mulige, for at vi kunde undgaa den. Derfor stemte jeg paa ham, og da vi alligevel kom ind i Konfliktten og jeg senere kom i det Tilfælde, at skulle stille mig selv til Rigsdagen, stillede jeg mig paa det Grundlag og Program, at vi skulde søge at komme ud af disse Forfatningskampe og komme til en Overenskomst mellem de to Ting, særlig paa Finansloven. Det forekommer mig derfor, at jeg saavel den Gang som senere har arbejdet i Fredens Interesse, og at jeg har beholdt nøjagtig den samme Stilling nu som liberal Højremand, som jeg indtog den Gang. Men jeg kan ikke se, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds har den samme Stilling som den Gang. Havde han nemlig det, saa stod han, hvor jeg staar, men det gør han netop slet ikke. Er det ærede Medlem i 1881 mødt her i Tinget som Due med Djeblad i Munden, saa maa jeg sige, at hans fredelige Bestræbelser have været ganske overordentlig mislykkede, thi vi sit Visnepolitisk først paa den almindelige Lovgivnings Omraade og saa paa Finanslovens Omraade, efter at han var kommen her ind, og vel at mærke, under hans Tilslutning. Dernæst sit vi den 1ste April 1885 Finanslovsnægtelse under det ærede Medlems Tilslutning, naaget han umiddelbart i Forvejen havde udtalt, at „det, at nægte de finansielle Midler til Statslivets Førelse, er enslydigt med en Fornægtelse af Statens fortsatte Bestaaen“. Jeg kan ikke se andet, end at det ærede Medlem har været virksom med at tilvejebringe Grundlaget for den store Konflikt i 1885, som det først lykkedes os andre saa vidt gørligt, at saa bilagt i 1894. Jeg ved godt, at det ærede Medlem forlanger, at der bliver gjort Forfælskelse mellem det at nægte en Finanslov, hvad han for øvrigt, som anført, ogsaa har været med til, og at beståre en Finanslov paa en saadan Maade, at den ikke kan bruges. Den Gang blev Finansloven bestaaen med 9 Mill. Kr., og Bestæringen skulde være en Ret, som Folketinget havde, formodentlig skulde det være den „Lovens og Verlighedens slagte Vej“, som det ærede Medlem foreslaar Højre at følge. Men vi i Højre kunne ikke se denne Forfælskelse. En ubrugeliggjort Finanslov er for os det samme som en nægtet Finanslov, og dette Ting har det i ethvert givet Djeblid i sin Magt at gøre en Finanslov ubrugelig for Regeringen. Jeg mener derfor, at

det ærede Medlem langtfra har bidraget til den Fred, han søgte i 1881.

Jeg skal endnu kun til Slutning nævne, hvad der har været Aarsag til, at flere af mine Kolleger og jeg selv have fundet os foranledigede til at optræde mod det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds ved denne Lejlighed. Det ærede Medlem har uden enhver Foranledning fra vor Side rettet en Bestyldning mod os for Grundlovsbrud og ledsaget denne Bestyldning med en Udtalelse om, at han havde Adkomst til at rette en saadan Bestyldning mod Højre, fordi han selv havde hørt til Højrepartiet og først havde forladt dette, da det gav sig ud paa de vilde Beje. I den Anledning har jeg i Gaar oplyst, at det ærede Medlem er ganske særlig uden Adkomst, eftersom han i 1881, altsaa fire Aar efter det første Finansprovisorium, har stillet sig og er bleven valgt paa en Erklæring om, at han i den politiske Kamp, som Ministeriet Estrup havde ført med Venstre, ganske maatte slutte sig til Ministeriet. Dernæst har jeg gjort opmærksom paa, at det ærede Medlem ikke forlod Højre den Gang, det gik galt, da Konfliktten var udbrudt, men flere Aar inden det andet Provisorium og paa en Tid, hvor vi levede under ordinære Finanslove. Naar det ærede Medlem nu finder det hensigtsmæssigt at være fornærmet over de Ord, jeg udtalte i Gaar, maa jeg dertil sige, at om det, jeg har sagt, eller om det, som det ærede Medlem har bestyldt os for, ligger under Niveauet, er et Spørgsmaal, som herved det ærede Medlem eller jeg er tilstrækkelig kompetente til at domme om, det maa vi overlade til andre. Hvad han har sagt, og hvad jeg eller mine Kolleger have sagt, det findes nu i Rigsdagstidende, og der ville altsaa de, som senere ønske at danne sig en Mening om, hvem af os der har Ret i denne Sag, kunne finde det nødvendige Materiale. Hertil skal jeg indskrænke mig, med mindre jeg skulde saa særlig Anledning til yderligere Udtalelser.

C. Sage: Det ærede Medlem har ikke villet lade Dagen gaa til Ende uden at søge at godtgøre, at han ikke har Begreb om, hvad han ved tidligere Lejligheder har enten gjort eller sagt. Det kan jeg udmærket godt forstaa; thi det er det eneste, der mulig kan tjene ham til nogen Undskyldning. Jeg haaber, at det er lykkedes ham over for alle at føre dette Bevis paa tilstrækkelig fyldestgørende Maade. Naar det ærede Medlem mener, at det, han har sagt i Gaar, staar fast efter mine Udtalelser i Dag, maa jeg gaa ud fra, at han ikke har Begreb om,